

Om frestelser och syndautbrott

Till en uti långvarig frestelse kämpande själ.

Jag har genomläst ditt brev, och jag ser väl, att du icke begär, att jag skall besvara det; men då jag däri funnit några ord, om vilka jag ville tala med dig, skriver jag, fastän du icke bett mig därom. Vad jag funnit i ditt brev, och som bevekt mig att skriva, är ej mindre än två saker: Den ena är en mycket glädjande, nämligen då jag ser, att Gud genom den Helige Ande givit dig ett ljus i evangelium, som du icke förut ägde, och vilket jag finner i sådana ord som dessa, då du säger: »Att inga synder tillräknas dem, som tro»; »att jag är lika förlorad alla stunder i mig, men lika täck och ren i Jesus, de sämsta stunder också»; »att synden är fördömd och jag har ingen talande rätt»; »att blodet gäller tusende gånger mer än mina synder» o.s.v.

För dessa dyra sanningar har du fått ditt öga öppnat och även erfarit, att »tron på denna nåd är det enda, som giver kraft»; fastän du säger, att du icke kan riktigt tro det men du vet, »att det är sant, så visst som Gud är Gud.» Just så är det även med mig. Jag håller det för sant, fastän jag icke alltid kan tro det, såsom jag ville. Gud give oss likväl nåd att mer och mer sjunka in i dessa sanningar och tro dem; ty de äro evangeliis dyraste huvudsanningar, i vilka vi egentligen hava evigt liv och förlossning från all synd, dom och förbannelse.

Den andra saken, jag finner i ditt brev, är den, att du ännu häftar för ett svårt missförstånd, nämligen den meningen, att Gud skall höra och göra, vad någon troende beder för dig, och detta blott så länge han fortfar att bedja. Det är väl sant, att vi alla behöva en förebedjare, som aldrig överger, aldrig glömmet oss; men att denne vår beständige förebedjare och överstepräst skall vara en människa på jorden, eller såsom påven lärt, någon troende själ, som ingått i himmelen – för den meningen hava vi väl icke någon grund i skriften. Det är visserligen sant, att vi få och böra bedja den ena för den andra; men att tro, det Guds nåd och hjälp emot oss skulle bero av, huruvida en annan människa kommer ihåg mig i sina böner, det är att alldeles omstörta grunden för vår tröst och ställa denna tröst på en människa.

Att vi måste hava en i himmelen ingången förebedjare, det är visserligen sant; men däri felar du, att du icke beständigt kommer ihåg, att du *har* en sådan beständig och trogen förebedjare, som lever alltid och beder alltid för oss, ja, som ständigt är i Guds åsyn för oss. Han är en stor lärare; men hans namn börjas icke med H, utan med J, och han är sådan, att han aldrig, aldrig glömmet dig. »Frågar du, vad namn han bär, Jesus Krist det är.» Han är »en överstepräst till evig tid efter Melkisedeks sätt»; och översteprästens första göromål var att bedja för folket. Kom nu ihåg, vilken glädje du hade, så länge du trodde, att H. flitigt bad för dig. Är det icke ett fel, att du ej har lika mycken glädje, så länge Jesus Kristus beder för dig?

Men det är ännu en annan brist i din tro. Jag ser, det sitter ännu i dig, att du vill släppa din tröst på nåden, när du felat och förgått dig. Jag medger, att jag själv ännu drages med samma svaghet; men jag vet, att det är en villfarelse. Vi borde sannerligen göra vår store överstepräst den äran, att vi trodde att hans blod och hans förbön gälla för oss *alla* stunder, även då vi felat. »Mina barn», säger aposteln, »detta skriver jag till eder, på det att I icke mån synda. Och om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig» (1 Joh. 2:1).

Du säger även, att du hade seger över frestelsen, så länge H. bad för dig särskilt; men kom ihåg, att du faller, även fastän den store förebedjaren lägger sig ut för dig. Märk härav, att vår seger över synden har en helt annan grund och orsak. Vi hava så mycket, som vi få; och vi få så mycket, vi behöva. Det går oss i striden mot synden »likasom i Midjans tid». Liksom då, säger Herren ännu till oss: »Folket (kraften), som är med dig, är för talrikt, Israels barn skulle annars förhäva sig emot mig och säga: *min egen hand*

har räddat mig.» Du skall besinna, att Herren förer sina heliga underligen. Men detta är en svårlärd läxa; vi hava att lära därpå, så länge vi leva. Och nu, käre vän, Gud vare med dig. Herren Gud föröke dig tron, så skall han ock, i den mån detta är dig nyttigt, giva dig förnimbar seger i frestelsen, men emellertid med sin fördolda nåd uppehålla dig, så länge du genom tron hänger vid honom.

Därtill give Gud dig sin nåd!

C-O Rosenius 1868

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com